

[Bauusgaard.]

tagerne, hvad de har et berettiget krav på: en sikring mod prisudhuling af den aftalte realloen under de flerårige overenskomster, der jo i sig selv må tillægges stor værdi.

Jeg vil gerne opfordre såvel regeringen som folketingets partier i øvrigt til at foretage en nærmere vurdering af de problemer, jeg her har fremdraget vedrørende indkomstpolitikken. Det er jo klart, som det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, at der næppe er nogen politiker, der, hvis han kunne slippe for det, frivilligt ville stikke hovedet i den problembusk, jeg her har omtalt; men jeg kan på den anden side heller ikke på forhånd forestille mig, at man tør afvise linjen i det, jeg har fremført. Skal vi fremover undgå disse hyppige forstyrrelser i den økonomiske politik, som hidtil har præget billedet for stærkt, bliver vi nødt til at gribe om nælterne. Det lader sig simpelt hen ikke gøre at tilvejebringe tilfredsstillende økonomisk balance uden at afstikke en klarere indkomstpolitisk linje. Vil vi ikke det, er der jo ikke andet end den hidtidige vej at gå, nemlig, hver gang indkomststigningerne er løbet foran produktionen, gribe ind med finans- og pengepolitiske foranstaltninger. Det kan være en nødvendig vej at gå, hvis den manglende balance er indtrådt, men det kan aldrig blive en ønskelig målsætning i sig selv.

Mange har fundet anledning til at ironisere over det radikale venstres bestræbelser for at finde frem til den økonomiske samordning. Jeg tror, alle i dag erkender behovet for en virkelig samordning, og til en virkelig samordning hører selvsagt også den del af den økonomiske politik, der fastlægges af arbejdsmarkedets parter. I øjeblikket tror jeg de fleste kan se, at den del af den økonomiske samordning, der har svigtet — i hvert fald svigtet mest iøjnefaldende — er indkomstpolitikken.

Skulle jeg nævne et andet område, hvor vi også må erkende at der er en vis mangel på samordning, er det udgiftsstigningerne på det offentlige område, specielt forholdet mellem de kommunale og de statslige udgiftsstigninger. Dette hænger meget nøje sammen med vort system med kommunale refusioner; jeg tror, der her virkelig er behov for snarest at gøre sig klart, at skal det ikke fortsætte, som det går nu, og i virkeligheden

være med til at undergrave den økonomiske samordning, må hele vort refusionssystem tages op til behandling.

Overenskomstforhandlingerne, som jeg har omtalt, er kun en del af en samlet indkomstpolitik. Den lønglidning, der finder sted i selve overenskomstperioden, er en anden, og man må vel erkende, at lønglidningen i disse år næsten er en mere dominerende del. Selv om det realistisk må erkendes, at der i perioder med mangel på arbejdskraft ikke er mulighed for at hindre en vis lønglidning, er der grund til at understrege, at det ikke er holdbart, hvis man ved selve overenskomstfornyelserne medtager al den indkomstfremgang, der er basis for, for straks efter at tage mere ved lønglidning. Jeg synes, enhver regering skulle have en mulighed for at øve en vis påvirkning her, og jeg må vel sige, at måske skulle ikke mindst en socialdemokratisk regering have denne mulighed. Som jeg havde lejlighed til at udtrykke det under forårets forhandlinger, er vi i det radikale venstre af den opfattelse, at regeringen ikke i fuldt tilfredsstillende omfang levede op til sit ansvar sidste vinter. Jeg håber derfor, at ikke mindst regeringen vil vurdere de tanker positivt, som har været fremme i drøftelserne mellem venstre og os, og som jeg her har gengivet.

Den tale, hvormed statsministeren åbnede folketingset, har — jeg fristes næsten til at sige som sædvanlig — mødt megen kritik. Statsministeren har nok trøstet sig med, at åbningstaler altid bliver kritiseret og altid er blevet det, ganske ligegyldigt hvem der har leveret talen. Jeg mener, at der på forhånd må krediteres en hel del, når talen skal afgives af en statsminister for en mindretalsregering. Her ville de meget skarpe standpunkter ikke være mulige, simpelt hen fordi kravet til en mindretalsregering er oplæg til samarbejde.

Men på den anden side kan statsministeren vel heller ikke selv være i tvivl om, at dette års åbningstale i særlig grad er præget af mangel på standpunkter. Der refereres til en masse kendte forhold, og der udtales ikke mindst på det udenrigspolitiske område store forventninger til og udtrykkes glæde over de standpunkter, andre har. Ligesom lidt mere selvstændighed havde været bedre.

På et enkelt område tog statsministeren